לב א מיי פי"ג מהלי

לארין קמח: לארין קמח: לג ב מיי פ"ח מהלי

עבודת כוכבים הלכה ט סמג לאוין מה טוש"ע

י"ד סי' קמו סעיף ה: לד ג מיי שם הלכ' ח [ט

טוש"ע שם סעיף ב:

לה ד מוש"ע שם סעי

לו ה מיי שם פ״י הלכ׳

ו ופי"א מהלכות מאכלות אסורות הלכ' ז

ןופי"ד מהל' איסורי ביאה

הל' זו טוש"ע י"ד סי' קכד

סעיף ב: לז ו מיי' פי"א מהל'

מאכלום מטכטת מסורות הלכה ז סמג לאוין מה טוש"ע י"ד סי קכח סעיף

אמורות

[קידושין יו:], [מוספמא פ״ו ה״ב], [לעיל נב: וש״נ], ב) [מוס ד) [לקמן סה.], ה) חולין ו. משומד], ז) דוע׳ היטב תוס׳ הידושיו יו: ד"ה חליפיו. **ה**) [לעיל כו.], **ט**) [ועי׳ מו

ומוס' ב"ב טו: ד"ה ישו.

גליון הש"ם

גמ' איזהו גר תושב. עיין סנהדרין דף לו ברש"י ד"ה גר ת ובבאר שבע שם:

הגהות הב"ח

כם ושי ליים מכל זכף בחנותו עד. נ"ב ע"ל דף סט ע"א: (ג) תום' ד"ה תניא וכו׳ ליכא למשמע מינה דהוה אמינא דהדין מינה דהוה אמינא דהדין הוא: (ד) ד"ה אין וכוי סיה לגו לאסור גמור וכו' על מגע עובד כוכבים שרגילים וכו' :דבזמן מועט

מוסף רש"י

רשל חבירו. בין ששניהן עובדין ליראה אחת, בין שזה עובד לפעור וזה למרקולים, והא דעבודת נפקא (לעיל נב.) מנין שפוחל כוכבים לטובד **נעוכו כוכנים טפוס! עבודת כוכנים וכו'** (לעיק מב.)**. משמר שבת**ו בשוק. בפרהסית, תע"פ הרי הוא כשיראל, ואם לא עירב עם שכניו בחלר או במבוי נותן להם רשותו ודיו (חולין ו.). לזכות. בקנין חליפין (שם).

גר סושב. אינו עובד עבודת כוכבים ובר מיניה של עובד כוכבים הוא בה רבנן דאילו מרישא דגר ועובד כוכבים שירשו דיכול בכל שאר עבירות: אי נימא אידי ואידי עובד כוכבים. קאמר דוה מבטל יראתו של זה ואע"פ שהמבטל לא עבד את זו מעולם כי אם שלו הוא

פטור שלו ואשמטינו רישא דוה מבטל פעורו של חבירו וזה מבטל פעורו של חבירו וסיפא אשמעינן דאפילו זה לפעור וזה למרקולים מבטל זה את של חבירו: אלו לא באו לכלל גר מושב. שיהו ישראל מלווים להחיותן שהרי אף עובדי כוכבים גמורים נצטוו על עבודת כוכבים ועל שאר המצות: כל שחוכל נבילות. ושחר כל המצות מקיים אין מפקידין אצלו יין בביתו לזמן מרובה דחיכה למיחש לאיחלופי ביין שלו שהוא אסור כדקתני סיפת יינן כשמנן: הבל מייחדין (ה) גב' שמן מי קה הוי מיפת יינן כשמנן: הבל מייחדין (ה) גב' שמן מי קה הוי הללו יין. ישרחל מניח (ב) בחנותו עד ביקרהל מייח הבלו וכי רש"י ד"ה הבל וכי שילך כדי מיל או יותר מה שאין כן בעובד כוכבים דהאי כיון דלא פלח לא נגע ולא מנסך ולמגע עובד כוכבים דאתי מעלמא בביתו לא חיישינו דכיון דאין לו הנאה בכך אינו מניחו ליגע ולאחלופי בזמן מועט ליכא למיחש: **שמנו כיינו**. משמע שמנו אסור כיינו ולהחמיר בא: ושמנו מי הוי נסך אלא יינו. מותר בהנאה כשמנו וקודם שהותר השמן באכילה קאי אבל בשתיה אסור: יינו יין נסך. עבודת כוכבים שלו דאינו מקפיד על מגע עובד כוכבים: הרי הוא כעובד כוכבים. דכיון דלא מל חשוד הוא לכל התורה: ליתן רשות. שאינו יכול ליתן רשותו לישראל הא"כ שכר ממנו מערב שבת: משמר שנתו בשוק. בפרהסיה וחע"פ שהוא מומרי לחלל שבת בצינעא: נותן רשות. אם היה פתח ביתו פתוח לחצר שישראל דרין בה ושכח ולא עירב עמהן מבטל להם את רשותו של חצר ואם לא ביטל אסור להוליא מבתיהם לחלר דהוה להו מוליאין מרשות המיוחדת לכל אחד לרשות שיש לזה חלק בה וחכמים גזרו שלא להוציא מרשותו לרשות חבירו: כילד. ישראל הנותן רשות אומר רשותי קנויה לך וזה נוטלה ממנו ומוליא לחלר: קנה. הנוטל באמירה

בעלמה בלה מתן מעות: והין לריך

לוכות. על ידי קנין: קורבנא. תשורה:

תניא נמי הבי. פי׳ כמו שמתרן רב פפא דירושת גר אקילו לומר טול עבודת כוכבים ליכא למשמע (ג) לזה דהוה אמינא דבדין הוא מטעם ברירה אבל מברייתא דנשתתפו מייתי שפיר דודאי אין עעם עובד: היינו שלו ושל הבירו: זה וזה לפעור. זה יש לו פעור שלו וזה יש לו

> תניא נמי הכי אבר"א שירשו אבל נשתתפו סחניא נמי אסור הדור יתבו וקמיבעיא להו גר תושב מהו שיבטל עבודת כוכבים דפלח מבטיל דלא פלח לא מבטיל או דלמא כל דבר מיני׳ מבטיל והאי בר מיניה הוא אמר להו רב נחמן ימסתברא דפלח מבטיל דלא פלח לא מבטיל מיתיבי ישראל שמצא עבודת כוכבים בשוק עד שלא באתה לידו אומר לעובר כוכבים ומבמלה ימשבאתה לידו אינו אומר לעובד כוכבים ומבטלה מפני שאמרו יעובד כוכבים מבמל עבודת כוכבים שלו ושל חבירו בין עובדה ובין שאין עובדה מאי עובדה ומאי שאינו עובדה אילימא אידי ואידי עובד כוכבים היינו שלו ושל חבירו אלא לאו עובדה עובד כוכבים ומאי שאינו עובדה גר תושב וש"מ גר תושב נמי מבמל לא לעולם אימא לך אידי ואידי עובד כוכבים ודקאמרת היינו שלו ושל חבירו רישא זה וזה לפעור וזה וזה למרקולים סיפא יזה לפעור ווה למרקולים מיתיבי יץ איזהו גר תושב כל שקיבל עליו בפני ג' חברים שלא לעבוד עבודת כוכבים דברי ר"מ וחכ"א הכל שקיבל עליו שבע מצות שקבלו עליהם בני נח אחרים אומרים אלו לא באו לכלל גר תושב אלא איזהו גר תושב זה גר אוכל נבילות שקבל עליו לקיים כל מצות האמורות בתורה חוץ מאיסור נבילות ימייחדין אצלו יין ואין מפקידין אצלו יין ואפי' בעיר שרובה ישראל אבל מייחדין אצלו יין ואפי' בעיר שרובה עובדי כוכבים שמנו כיינו שמנו כיינו ם"ד שמן מי קא הוי (6) יין נסך אלא יינו כשמנו ולשאר כל דבר הרי הוא כעובד כוכבים רבן שמעון אומר יינו יין נסך ואמרי לה "מותר' בשתיה קתני מיהא' ולשאר כל דבריו הרי הוא כעובד כוכבים למאי הלכתא לאו דמבמל עבודת כוכבים כעובד כוכבים אר"נ בר יצחק לא "ליתן רשות ולבטל רשות וכדתניא סיישראל מומרי משמר שבתו בשוק מבמל רשות שאין משמר שבתו בשוק אין מבמל רשות מפני שאמרו בישראל נותן

רשות ומבמל רשות לובעובד כוכבים עד שישכור כיצד האומר לו רשותי קנויה לך רשותי מבומלת לך קנה ואין צריך לזכות רב יהודה שדר ליה קורבנא לאבידרנא

יותר מה שאין כן בעובד כוכבים דהא כיון שלא פלח לעבודת כוכבים לא נגע ולא מנסך עד כאן היה כתוב בפירושיו והוסיף רש"י והגיה ולמגע עובד כוכבים דאתי מעלמא בביתו לא חיישינן דכיון דאין לו הנאה בכך אין מניחו ליגע ולאיחלופי בזמן מועט ליכא למיחש ולפי זה הפירוש אין להוכיח בבירור שיהא מותר מגע גר תושב ביינו של ישראל להתירו בשתיה ויש ליישב פירוש הקונטרס ראשון דאין מפקידין בביתו יין לפי שאינו מקפיד על מגע שרגילין העובדי כוכבים ליכנס בביתו אע"ג דיינו כשמנו אלמא שמקפיד על מגע עובד כוכבים מדשרי בהנאה היינו בשל עלמו אבל בשל ישראל אינו מקפיד א"נ הא דיינו כשמנו בידוע שלא נגע בו העובד כוכבים אבל מייחדין יין בחנותו אפילו הודיעו שמפליג כדי מיל או יותר בזמן מועט ליכא למיחש למגע עובד כוכבים שאין העובדי כוכבים רגילים ליכנס בחוך החנות ולמגע עלמו לא חיישינן כיון דלא פלח לא נגע ולא מנסך ולגנוב נמי כדי לשחות לא חשיד כיון שקבל עליו שבע מצות מיהו לר"ת שלא קבל עליו אלא שלא לעבוד עבודת כוכבים זריך לומר אע״פ שגזרו על יינו לא גזרו על מגעו ביין של ישראל אבל רבינו יצחק כתב מייחדין אצלו יין אפילו בעיר שרובה עובדי כוכבים פירוש דמותר מגעו בשתיה והא דלא תנא בהדיא מגעו מותר דרבותא קמ"ל דאפילו בעיר שרובה עובדי כוכבים לא חיישינן שמא יגע בו עובד כוכבים אע"פ שרוב עובדי כוכבים מלויין שם כיון שאין מניחו אלא לפי שעה ואין מפקידין כו' הטעם כדפיר' בקונט' בהגהה כתב רבינו יהודה מעשה היה בגר אחד שמל ולא טבל טבילה כראוי ועמד בבית ישראל יתים רבים ונגע ביינו והתירו רבינו יצחק בשתיה כפירושו דגר חושב מגעו מותר בשתיה כל שכן זה שמל וקבל עליו מצות ואט״ג דאמרינן לעיל עבדים ובני שפחות שמלו ולא טבלו עושין יין נסך היינו לפי שאימת רבן עליהם ואינם מתגיירין בלב שלם כדפירש לעיל (דף מ.) גבי שיקוע עבודת כוכבים ועוד ראיה דאמרינן לעיל (דף נט.) גבי גרים שמלו ולא טבלו לא והכריז על בניהם שהם ממזרים ואע"פ שמסתמא לוגעין ביין לא היה מקפיד על יינם כמו במזגו עובדי כוכבים ושתו ישראל ועוד בשל סופרים הלך אחר המיקל בסתם יינם בשתיה וה״ה במגען ואפילו ללישנא דקאמר יינן כשמנן היינו משום חתנות אבל על מגעו בשל ישראל לא יקפיד אע״פ כן לא רצה רבינו יצחק להקל:

הסיתר מכח ברירה דאם כן אף בשנשתתפו היה מותר ומשום הכי בפרק קמא דקידושין (דף יו:) אחר שהוכיח ירושת גר דרבנן מההיא דגר ועובד כוכבים הולרך להביא תניא נמי הכי שלא תדחה מסתברא דפלח מכמל דלא פלח לא מבמל. והא דאמרינן לעיל פרק כל הצלמים (דף מב.) שישראל היה יכול לבטל עבודת כוכבים של עובד כוכבים אי לאו טעמא דדלמא מגבה לה והדר מבטל לה היינו דוקה לרשב"ל ור' יוחנן פליג עליה: ארזהו גר תושב בו'. במסקנא קאמר דהיינו להחיותו וא״ת והלא מיד שעבר שבע מלות חייב מיתה דאוהרת בני נח היא מיתתן בלא עדים והתראה י"ל דכל זמן שלא דנוהו בית דין אינו חייב מיתה תדע דהא אמרינן ים העובדי כוכבים לא מעלין ולא מורידין: אחרים אומרים בו'. על כרחך אחרים דהכא לאו היינו ר"מ דהא פליג עליה וכן מצינו בכמה מקומות אחרים במחלוקת אלל ר"מ וי"א אלל ר' נתן ש: אין מפקידין אצלו יין ואפי' בעיר שרובה ישראל. פירש רש"י לפי שאין מקפיד על מגע עובד כוכבים והקשה ר״ת על זה דא"כ אפילו ליחד נמי לפי שעה עד שילך כדי מיל או יותר כמו שפירש בקונטרס עלמו היה לנו לאסור דע"כ בהודיעו שהוא מפליג מיירי דאי לא הודיעו אף בעובד כוכבים מותר ואם כן למה לא ניחוש למגע עובד כוכבים הרגיל בחנותו כיון שאינו מקפיד לכן נרחה לר"ת כמו שפירש רש"י והגיה בפירושים שלו ומחק הטעם לפי שאינו מקפיד וכתב אין מפקידין לזמן מרובה דאיכא למיחש לאיחלופי ביין שלו שאסור כדקתני סיפא יינו כשמנו ונראה שרש"י חזר בו מטעם ראשון משום דמדתלי איסור יינו בשמנו משמע שאין לאוסרו כ"א מטעם חתנות ואי לא היה מקפיד על מגע עובד כוכבים היה (ד) לאסור איסור גמור אבל מייחדין אללו יין ישראל מניחו בחנותו עד שילך כדי מיל או

ראייתו אלל טעם ברירה

:6 שם טוש"ע י"ד סי" קכד סעיף ו: למ ט י מיי׳ פ״ב מהלי עירובין הלכה טו סמג עשין מד"ס א טוש"ע א"ח סי שפה סעיף ג: ב כ מיי שם וסמג שם טוש"ע א"ח סי שפ

סעיף א: סעיף א: מא ל מיי שם הלכה י סמג שם טוש"ע ל"ח סי׳ שפב סעיף א: מב מ מיי׳ שם הלכ׳ ב סמג שם טוש"ע א"ח